

Nem akar botrányhős lenni

Egy ember, akit sohasem a csend vesz körül, akit sokan szídnak, átkoznak műveirért, jóval többen csodálnak, elismernek ugyanezért. Több mint harminc kötetet írt, megért néhány sajtópert, Imádja a labdarúgást, s tenni is akar érte. A focitól szóló művei mindig óriási visszhangot keltettek, s elnevezték botránylovagnak is.

Végh Antal — mert róla van szó — így jellemezte önmagát: „Ötven-ötven százalékos ember vagyok olyan tulajdonságaim miatt, amelyeknek sokat köszönhetek, meg olyanok miatt, amelyek inkább ártalmamra voltak. Szívós és kitartó vagyok, szeretek dolgozni. De ugyanakkor rapszodikusnak is vallom magamat, ami olykor hirtelenséggel párosul. Nehezen tudnak a víz alá nyomni. Mindezeknek természetesen vannak kellemtelen velejárói. Így kell elfogadnom magamat, ahogyan vagyok.”

Nem mondta, de közismert hiszen nyíltan hangoztatja, hogy szökimondó embernek tartja magát. Talán ez a legsajátosabb vonása.

Hajlandó őszinte beszélgetésre? Ha igen, már most megkérdezem Öntől, vannak-e olyan témák, kérdések, amelyek Végh Antal számára esetleg kellemetlenek lennének?

— Én csak nyílt és őszinte interjúra vagyok hajlandó. Nincs olyan kérdés, nincs olyan téma, ami zavarba hozna, kérdezzen bátran!

Az utóbbi időben keveset hallat magáról. Ez valami meghatárlást jelent, vagy éppen ugrani készül az oroszlan?

— Sohasem azért írtam, hogy botrányt okozzak, így nincs mitől meghatárlalom sem. A bizonylagos hallgatásnak pedig egyetlen oka van: dolgozom. Irói portré-sorozatokat készíték az Élet és Irodalomban, amely könyv-alakban is megjelenik majd. Készülőben van egy novelláskötet, két munkámat pedig már nyomdába küldtem. Az egyiknek a címe Így éltünk Szatmárban, a másik egy magyarországi túsdrámáról szól, irodalmi formában. A címe Tűzparancs. Az Új Tükörnek is írtam egy riport-sorozatot. Hát így vesz engem körül a csend.

A labdarúgásról írt könyvei mindig botrányt okoztak, jóllehet — mint szavaiból kiderült — Ön nem annak szánta. A legutolsó, focival foglalkozó műve a Hókóm Színpad előadásában látványosan megbukott...

Nem nevezném bukásnak! Írtam egy közepes da-

rabot, amiből lehetett volna egy jó előadást csinálni. Eleinte résztvettem a rendezésben, aztán udvariasan megkértek, ne segítsek. Persze nem ez döntött. Én egy 84 oldalas színdarabot írtam, s a főpróba után elmondtam, mi nem tetszik, de figyelembe sem vették. A darabot nem volt módomban leállítani. Rosszul sikerült a hangosítás, nem lehetett hallani a színészek szövegét, akik persze egy 14 oldalasra rövidített „művet” tanultak meg. Egyedül azt sajnálom, hogy csak az első előadás felét láttam, a továbbiakban nem bírtam nézni. Pedig ilyen botrányt csak egyszer láthat az ember! Azt, hogy neves színészeink mentőautóba bújva menekültek a csarnokból, a zenekart pedig villanyoltás után szedték elő a színpad mögül, egy csep-pet sem mindennapi esemény. Egy biztos: megszervezett volt az egész. Ugyan ki megy egy szatyor paradicsommal a színházba? Nevetéses...

Az irodalom műfajába sorolható írásai soha sem okoztak ekkora botrányt, lefellebb és visszhangot keltettek. Mit tagadjam, egyszerűen képtelen vagyok megérteni, hogy aki ilyen ízes szép magyar nyelven tud írni, hogy apróztatja el magát ennyire, s hogy foglalkozhat a labdarúgással?

Nagyon egyszerű, mert mindenem ez a játék. Örök társ, megunthatatlan szenvedély, óhajtott kikapcsolódás.

Ezért cserélte fel az írói pályát, s ment el edzősködni Mányba, meg pszichológusnak egy focicsapathoz Debrecenbe?

Szó sincs arról, hogy felcseréltem! Egyszerűen tenni akartam valamit a labdarúgásért, s eközben is író voltam. Hogy sikerült-e? Mányban a járási bajnokságról három osztályt előrelépve a területre kerül-tünk, s az ezres lélekszámú kis faluban gyakran kétezeren jöttek ki a meccseinkre. A debreceni évek is nagyon szépek — bár az a szó az igazi: tanulságosak — voltak. Sok mindent megismertem, tapasztaltam ott. Például azt, hogy a magyar foci és környezete a velejéig romlott, sokan egyszerűen megélnék ebből a szép játékból!

Labdarúgó szakértőnek tartja magát?

Ezt nem az én feladatom megítélni. Hosszú ideig magam is játszottam, volt egy jó kis csapatom, a Szoc. Reál. De azt, hogy szakértő vagyok-e, döntsék el azok, akikkel együtt dolgoztam.

Kiss Lászlóval Debrecenben együtt dolgozott, játékos volt. Nemrégiben

cikksorozatát írt a Népsport-ban, amely egyértelműen az Ön lejárata, kipellengérezése. Fogadjuk el ezt véleménynek az Ön szakértelméről?

Kisst, mint focistát szerettem, jó játékosnak tartottam. Ez az írása viszont nagyon sok kezdetleges és valótlán megállapítást tartalmaz. Primitív kis mű, amely nyilvánvalóan különös szándékkal készült. Jó pontot akart szerezni magának annál a lapnál, ahol engem pocskondiáznai, eredményeimet megcáfolni elismerésre méltó dolog. Az itt dolgozók is tevékenyen hozzájárultak ahhoz az évek során, hogy a magyar futball idáig süllyedt. Egyébként, ha Kissnek ez lenne a véleménye rólam, akkor miért járt többször Mányban, s kérlett, hogy igazoljam le a csapathoz? Vagy amikor Salgótarjánban volt újságíró, miért írt rólam dicsőítő szöveget, csaknem az egekig magasztalt! Most azonban olyan gyenge dologot produkált, hogy még megcáfolni sem érdemes!

Az általa leírt dolgok mégis Végh Antal hozzáértését vonják kétségbe. Az viszont, hogy annak idején a válogatotthoz is hívták dolgozni, jelentett valamit. Sokan kételkedve fogadják, amit a labdarúgásról ír. Hosszú, kritikus cikk jelent meg például a VB után a Rakétában, holott nem járt a Mundiólon. Honnan szerzi az értesüléseit?

A világbajnokságot láttam a televízióban, egyébként meg nagyon sok barátom van, akik a labdarúgással foglalkoznak. Így első kézből szerezem az információkat.

Ellenőrzi ezeket, mielőtt leírja?

Igen, de többnyire felesleges, hiszen az én barátaim, ismerőseim szavahihe-tőségéhez nem férhet kétség.

Ismeri a szegedi labdarúgást? Ha hívnánk, eljönne-e a SZEOL csapatához dolgozni?

Nagyon jól ismerem a város csapatát. Jó kis gárda jött össze! Úgy látom, nem a labdarúgókkal van baj, hanem a „hátsorzággal”. De ezt nem az én feladatom megítélni. Nem szeretek feltételezésekbe bocsátkozni, így inkább csak akkor tudnék válaszolni a kérdés második felére, ha beletátnék a csapat életébe, s személyes tapasztalataim is lennének arról.

Zavarba hoztam valamelyik kérdéssel?

Nem hozhat zavarba olyan kérdéssel, ami az olvasókat is érdekli...

Köszönöm a beszélgetést!

RAJTMÁR ISTVÁN

Edzett ifjúságért...

40 ember várakozott egy márciusi vasárnap a JATE Ságvári Endre Gyakorló Általános Iskola kapuja előtt. Főleg lányok, néhányan melegítőben, röplabdával a kezükben ácsorogtak, beszélgettek. A JATE és a SOTE női röplabdacsapata játszott volna mérkőzést a MEFOB legjobbjá 4 csapata közé jutásért. De csak játszottunk volna, mert nem tudtuk a tornaterembe bejutni. A portásnő egyszerűen nem engedett be minket.

Edzőnk többször is járt az iskolában, igazgatói engedéllyel megkapta a termet, a meccs időpontját is megbeszélte a gondnokkal. Sőt, a mérkőzés napján, fél órával a kért időpont előtt újból beszélt a portásnővel, aki közölte, hogy majd jön a férje, aki mindent elintéz, ő most nem ér rá! Ezzel bezárta a kaput. Összegyűlt a két csapat, a néhány szurkolóval együtt egész nagy csoport álldógált az ajtó előtt. Hiába csongettunk dörömböltünk, még telefonáltunk is, Ruzsánét mintha a föld nyelte volna el. Másik termet szerezni vasárnap délután? Lehetetlen, de ezt is megpróbáltuk. Közben telt az idő, közeledett a mérkőzés időpontja. Nőtt a feszültség, egyre idegesebbek lettünk. A szomszédos gimnáziumon kerestünk nyitott ajtót, persze hiába.

Két órakor a játékvezetők (egyikük az MRSZ MEFOB Szervező- és Versenybizottságának elnöke) kitöltötték a jegyzőkönyvet, mely szerint a mérkőzést elvesztettük, a versenyből kiestünk.

Emellett a versenyszabályzat szerint az egyetlen kötelező megteríteni a pesti csapat költségeit (kb. 4000 Ft). Csapatunk egész évi munkája veszett kárba felelőtlenség és önkényesség miatt. (Arról nem is beszélve, hogy a másik csapat előtt enyhén szólva neveltségessé váltunk, miután Budapesten a SOTE minden igényt kielégítő, új sportcsarnokában játszottunk.) Sérélmünket orvosolni szeretnénk legalább azzal, hogy a nyilvánosság elé tárjuk az ügyet, és az esetleges hasonlókát megelőzni. Ha testben nem is, de lélekben legalább edződtünk.

A JATE SC női röplabdacsapata nevében

PÓCZIK ÉVA, V. vegyészhallgató

A Kalmár-alapítvány nyertesei

A József Attila Tudományegyetem volt professzora, dr. Kalmár László akadémikus emlékére létesített alapítvány pályázatán Bartha Miklós tanársegéd (JATE Számítástudományi Tanszék) és Füllöp Zoltán tud. munkatárs (MTA Aut-matematikai Kutató Csoport) „az attributum nyelvtanok és attributum formálisformációk elmélete” kutatási területükön elért új eredményeikért a Kalmár Díj első fokozatát nyerték el megosztva; Lovrecz György (BME Mezőgazdasági Kémiai Technológiai Tanszék) egy fermentációs folyamat adaptív irányításában elért eredményével a Kalmár Díj második fokozatát kapta meg; Knébel István „Kötelekkel mineritett antennatornyok dinamikai számítása”, valamint Fullér Róbert „Fuzzy leképezések és tulajdonságaik” címmel benyújtott pályázata dicséretben részesült.

Fin-is másodsor

1984. március 29. Mohácsi út, Pécs tábla. Reggel háromnegyed hétkor még csak a rádió kocsija, s egy vajszerű Trabant parkol az út szélén. Mellette a szegedi Hegyes István, másodéves biológia—testnevelés szakos hallgató, épp a bemelegítő Dan-csa Bálintot várja. Hamarosan fel is bukkan a domb mögül a tavaly még pécsi színekben versenyző harmadéves főszerkesztő. Kollégám, Márványi Péter azonnal mikrofon-vegre kapja Bálintot, aki a kilométeres futás után kissé pihegve válaszol a kérdésekre.

Hegyes Istvánnal beszélgetünk, de közben egyre sűrűbben nézzük a városból ki-vezető utat — egyelőre híre-hamva sincs a szegediek buszának. Közben megérkezett a versenyzőket kísérő rendőrautó is. A busz csak nem jön.

Néhány szót váltunk Pistával a tegnapi mérkőzésről. Egy szóval sem mondja, hogy nem foglalkoztak velük kellően, hogy nem volt időben vacsora, inkább arról beszél, hogy szép volt a város, jót sétáltak, s jól aludtak a koleszban.

Közben hét óra előtt néhány perccel megérkezik a busz is, s a huszonegy fiú s a tizenhárom lány hatalmas lendülettel indul a több száz kilométeres útnak, a szegedi cél felé.

CSEFKÓ JUDIT (UNIVERSITAS)

...közeledik a busz, no meg: a staféta, Szeged felé. Minden egyes váltást követően a busz megelőzi a futót, előremegy 3 km-t, a következő váltás helyéig, s ott vár a csapat. Nem, ne úgy tessék elképzelni, hogy a távot teljesített sportolók pihegnek a kényelmes üléseken, s isszák a Tejipari Vállalattól kapott tejet, vagy a Sütőipar, netán a Konzervgyár ajándékát majszolják. Állandó mozgás van, lesik, mikor tűnik föl az úton az éppen „szenvendő” futó. Mindig van 5—6 vállalkozó, aki visszafut, segíti, lelkesíti társát, így könnyebb lesz le-darálni a legnehezebb, az utolsó 6—800 métert. A váltás után üdvrivalgás, ami elkísér az első néhány száz méteren. Mórahalomtól aztán egy pillanatra sem íté-letnek keserves magányra a szegedi főszerkesztők: erről sportorvosuk, dr. Dvorackó Béla gondoskodik. Kerék-párral jött a csapat elé, s „vigyáz” a futókra. Oda-vissza éppen a maratoni távját tekeri le, s közben sajnálkozik: egy órával hamarabb akart indulni, úgy többet segíthetett volna. A tanárképzős sportolók azért ezt a gesztust is nagyra értékelik...

Az utolsó kilométerhez kísé-ri a rendőrautó az utolsó váltótágot. Igen, rendőrautó, s róluk meg ne feledkez-zünk: végig vigyázták a váltó-útját, s bizony, az időn-keinti nagy melegben nem lehetett szórakozás több órán keresztül 10—20 km-es „se-bességgel” kísélni az atlétá-kat. Ők azonban nem a ma-guk nehézségeiről beszélnek, hanem a szegedi főszerkesztők fegyelmzett teljesítmé-nyét méltatják. Szóval, az utolsó kilomé-ter... Megható látvány, hogy mind a negyven futó kiszáll a buszból, s együtt futják le a táv utolsó részét. A Szeged táblánál a megfelelő fogadtatás sem marad el: pezsgők durran-nak. A 196 kilométeres tá-vot 10:45 óra alatt futotta le a csapat. Ekkor még nem tudják a fiúk-lányok, hogy megelőzték-e a pecsieket. Visszaszállnak a buszba, s a főszerkesztők elé gurul-nak. Ott éppen a fordított nap eseményei zajlanak, de mikor jön a hír, hogy meg-érkezett a váltó, mindenki az utcára tódul. Ünneplés.

A buszban csak egy végtelenül elcsigázott, fáradt fiú marad. Ő Vémeth Levente, a pécsi „vizsgalóbíró”. Reggel héttől délután hatig ült a buszban, ellenőrizte a szegedi csapat futását, mérte a részidőket. Amikor megkér-dezem, miért vállalta, azt mondja, már egy évvel korábban is ő töltötte be ezt a szerepet, s a csodálatos hangulat vonzotta, ami a fu-tók között van. Elismerően nyilatkozik a kitűnő szege-di atlétákról. Mint kiderül, joggal: 49 perccel voltak gyorsabbak, mint pécsi kol-légáik.

Gratulálunk! (balogh)

Kicsiny, de baráti szálak-kal sűrűn benőtt szerkesztő-ségünkbe egy ideje egyre több levelet hoz a postás Géza-ügyben, már-már ki-alakult egy jó kis Rozma-nyek-vita. Sokan fölpana-szolják, hogy mennyire de-viáns ez az alak, másoknak az nem tetszik, hogy túl keveset csetlik-botlik a nyolcadik oldalon. De szó-ban is megfeddnek minket olykor-olykor. Egyik állandó olvasónk a múltkorában be-hozott egy kicsi kormos ké-pet, mondván: ilyen pikúra alakult ki benne Rozma-nyekről, olvastában.

miért iszik. Szóltam hát Gé-zának, hogy mostmár vállal-szolják, hogy mennyire de-viáns ez az alak, másoknak az nem tetszik, hogy túl keveset csetlik-botlik a nyolcadik oldalon. De szó-ban is megfeddnek minket olykor-olykor. Egyik állandó olvasónk a múltkorában be-hozott egy kicsi kormos ké-pet, mondván: ilyen pikúra alakult ki benne Rozma-nyekről, olvastában.

lyen a tejvívás. Bement a tejvívóba és beállt a sorba. Ennyit még a Lófarában se kell várni, gondolta, de azért kitartott, ez volt az első nap. Kakaót kért, kalácsot, mert már otthon érezte ma-gát, tehát cifrázta a dolgot. A pultnál tejet kapott és szóltak, hogy tessék elvenni a kiflit. A tej savanyú volt, de legalább jéghideg. Roz-manyek nem mert szólni, pállott sörön, zavaros boron nevelkedett, gondolt, így van ez mindenütt, az állami szektorban.

ralják és összemegy, látni fogják még a nénik is, hogy savanyú. Ez a gondolatmenet is hamisnak bizonyult. A tej összeszaladt, mint a csökölöző futballisták a gól után, aztán találta két fog-szivás között az egyik néni. Szerdán sem adta föl Géza, de egy kicsit rossz étvágygal nyelte a túrógombócot, mert az aranyos néni jópofán, szinte hüvelykujját az egyik gombócba.

finom étel, bár zavaró, ha mozog rajta a tepertő. Nem tepertő az aranyoskám, fu-volázta az a néni, aki egyéb-ként mindig rág valamit, hanem csótány. Mi tagadás, Géza negyedosztályú gym-morral rendelkezik, ez nor-mális körülmények között — értsd: szurtos padlós koc-mában — föl sem tűnne, de itt?

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvos-tudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP és KISZ-bizottságának lapja

Felelős szerkesztő: GRÓF RÓZA

Szerkesztőség: 6720 Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 12-119

Megjelenik havonta kétszer. Ára: 1.80 forint. Előfizetési díj egy évre 28.80 forint

Terjesztik az intézmények KISZ-és szakszervezeti bizottságai

Kiadja a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat Szeged, Tanácsköztársaság útja 10. sz. 6740

Felelős kiadó: Kovács László igazgató

Szegedi Nyomda Szeged, Bajcsy-Zsilinszky u. 28. 6720

1984. IV. 19. — 1501 —

ISSN: 0230-791X

Felelős vezető: Dobó József igazgató

Rozmányek még beljebb

Persze a vita, miről most röviden szóltam, legfonto-sabb kérdése, a visszatérő, az volt, hogy Rozmányek

még a hajnali dianáról is lemondott, kipróbálta, mi-

Másnap — fursangosan — meleg tejet kért. Ha fölfor-

A következő napon is bi-zonyított. Géza: rá lehet számítani. A csusza nagyon

—tus